

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. II.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 12. Marts 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

København, 26. Februar 1893.

Følgende Brev, som findes i 1. Del af
George Sands i 1882 udkomne Korrespon-
dence, synes mig at kunne interessere dette
Blads Læsere. Naturligvis maa der ses hen
baade til Tid, Nation, Omgivelser og til For-
fatterens Psykologi. Brevet lyder saaledes
i Oversættelse af

Dr. S. Schandorph.

Paris, Juni 1835.

Til Hr. ***.

Kærligheden, saaledes som vor Natur
opfatter den og føler den nu i 1835, er langt
fra det reneste og skønneste i Verden. Den
har været baade værre og bedre gennem de
forskellige Tider.

For Tiden er det en Blanding af Be-
gejstring og Egoisme, som hos Kvinder giver
den en helt ejendommelig Karakter. Naar
man berøver dem de rettroende, „heldbrin-
gende“ Fordomme, naar man har overladt
dem til den aandelige Gerning, som paa kryds
og tvers trænger sig ind i deres Opdragelse,
— ja, saa bliver de saa meget desto stren-
gere opofrede til „den offentlige Mening“. Denne offentlige Mening er paa den ene Side
de grimme, stolte eller fejge Kvinders In-
tolerance; paa den anden Side er det den
spottende og haanende Censur af Mænd, som
ikke kan lide ortodokse Kvinder, endnu min-
dre oplyste Kvinder, men bestandig fordrer,
at Kvinderne skal være tro. Nu er det jo
ikke saa let, at en Kvinde baade kan tænke

frit og være hvad man kalder moralsk i
borgerlig Forstand. Det ser man ikke for
for tit, medmindre der intet Temperament
er til Stede, man kan aldrig stole paa det.
Forfængelighed frembringer de fleste Gal-
skaber og Dumheder.

Vor Tids Kvinder er altsaa hverken op-
lyste, troende eller kyske. Den aandelige
Revolution, som burde have omdannet dem
efter den unge mandlige Slægts Trang, er
bleven taget helt bagvendt. Man har ikke
villet løfte Kvinden i hendes egne Øjne, man
har ikke villet skabe for hende en ædel Livs-
opgave og sætte hende paa en lige Fod med
Mændene og gøre hende i Stand til at ud-
øve mandige Dyder. Ellers vilde Kyskheds-
fordringen været hæderfuld for de fri Kvin-
der. For de slavebundne Kvinder er den et
Tyranni, som krænker dem, og hvis Aag de
dristigt ryster af sig. Jeg kan ikke dadle
dem derfor.

Men derfor agter jeg dem ikke. De
har tabt deres Sag ved at styrte sig ud i
Udsvævelser i Kærlighedens og Begejstringens
Navn, og deres hele Færd, hvorledes
den end former sig, er altid fuld af Taabelig-
hed og Uforsigtighed, forenet med den
største Modsætning dertil: Svaghed og Frygt.
Af alle deres Udskejelser har jeg indtil nu
aldrig set fremgaa noget godt, varigt, ædelt.
Aldrig forstaar de, efter deres Fejltrin, at
skabe sig en hæderlig, en stolt Eksistens.
En bryder aabenbart med Selskabet, og snart
efter gør hun Tusind lave Forsøg paa at
komme ind i det igen, den næste tigger om
Almisser efter at have ruineret sin Elsker og
befinder sig i Fortvivlelse over at gaa i
Pjalter, hun, som har været vant til at bære
Atlaskes Kjoler. En tredje, som vil undgaa
den Slags Fortrædeligheder, fornædtrer sig i
den Grad, at hun bliver meget værre end
et offentligt Fruentimmer. Saa kommer der

en, og det rimeligvis den bedste af dem
allesammen, som ser den Ulykke, hvori hun
har slæbt den, som hun elsker, ned, som
ikke véd nogen Udvej og derfor tager Livet
af sig, hvorved hun ikke udretter andet end
at gøre den Overlevende til en Genstand for
Afsky, hvis han ikke skynder sig med at
gøre ligesaa.

Se, det er det, jeg har erfaret gennem
alle vor Tids romantiske Elskovseventyr. Jeg
har aldrig set en Forbindelse af den Art,
som var rolig, agtværdig, misundelsesværdig;
jeg har intet set af den Art, og jeg tror
ikke, man her i Frankrig kan finde noget
saadant. Endnu er vort Samfund helt fjendt-
ligt mod dem, som trodser det, og Kvinde-
kønnet, som føler Trang til Frihed, men
endnu ikke er værdigt dertil, har hverken
Sjælsstyrke eller Evne til at kæmpe mod
hele Samfundet, som fordømmer det til For-
ladthed, til Elendighed, for ikke at sige noget
værre.

Ser Du, min Ven, det er det Samfunds-
billede, som Du skal holde tæt op for din
unge Venindes Øjne. Du skal uden For-
skønnelse vise hende Kvindens Vilkaar i denne
Overgangstid, som vel bereder bedre Skæbne
for de Kvinder, som følger efter. Hende,
som endnu er ren som en Blomst, maa Du
lære, at der endnu er en smuk Rolle for
hende i Livet, men ikke i et System af Vild-
skab og gale Indfald. Nu skal jeg forklare
dig, hvad det er for en Rolle.

En fri, forholdsvis rig Mand kan jo sag-
tens bortføre sin Elskerinde og blive hendes
Beskytter. Men saa maa denne Elskerinde
have megen Sjælsstyrke og hendes Beskytter
være en aldeles udmærket Mand, for at de
kan føre en taalelig Tilværelse. Ja, egenlig
maatte han ganske alene kunne danne sig
en hel og fuldstændig Tilværelse.

Nu er Du ganske vist en af de bedste